

Conte col·laboratiu ITACA

Sant Jordi 2017

El braçalet

Feia molt fred. Feia molt i molt fred. I la Berta només portava uns texans finets i una samarreta de tirants... Com havia arribat fins aquí? Per què no veia ningú al voltant? Per què hi havia ben bé un metre de neu? A la mà encara duia el braçalet que l'Anna, la seva millor amiga, l'hi havia regalat pel seu aniversari. Hi havia una inscripció, 1-10-2000. Es preguntava què hi havia d'especial en aquella data, només va recordar el viatge a esgotador a Grècia amb els seus pares. La calor d'aquells dies però, li semblaven més agradables que el fred de la neu.

La Berta va veure un camí molt llarg i va començar a caminar per si trobava alguna casa per estar calenteta i menjar alguna cosa, ja que tenia molt de fred i molta gana. Després de caminar molta estona va trobar un conillet blanc com la neu i va sentir que li parlava però ella va pensar que no podia ser...Hola, hola... com et dius? Que fas en aquests bocs nevat màgic? va dir el conillet... Parles? un conill que parla? va dir la Berta, no m'ho puc creure...el conill va continuar parlant... Aquest bosc és casa meva i visc fa molts i molts anys...la Berta va començar a plorar perquè tenia molta gana i estava cansada perquè feia quatre dies que estava perduda al mig de la neu...el conillet blanc li va dir, tranquil·la que jo t'ajudaré...i et diré un secret...el teu braçalet que portes al braç és màgic i t'ajudarà a trobar casa teva, però primer hauràs de trobar al mag del bosc que és l'únic que sap les paraules màgiques del braçalet...la Berta li va preguntar que on vivia aquest mag i per quin camí havia d'anar...

Aleshores el conillet li va dir a la Berta: vols que abans d'anar a trobar el mag anem a casa meva perquè puguis menjar alguna cosa i descansar? i la Berta sense dilacions va respondre que la panxa li demana a crits un plat calent!!!! En arribar a casa del conillet, aquest va entrar a la cuina i en va sortir amb un plat ple de pastanagues crues i enciam!

Li van sentar súperbé i li va donar forces per poder anar a buscar el mag.

Per sort, el conillet sabia on viva el mag. Després d'una llarga excursió per la muntanya nevada van veure una casa molt antiga i el conillet li va dir que allà hi vivia el mag. Ell no es va atrevir a entrar però la Berta no ho va dubtar. Quan va obrir, la porta va grinyolar. I la Berta va sentir un calfred per tot el cos. Es va mirar el braçalet i, en pensar en l'Anna, va agafar forces per entrar.

Tot era molt fosc i el mag duia una capa que li tapava mitja cara, però la Berta va veure com la mirava amb un ull de vidre...

A la mà del mag tenia una flama de foc que feia molta por i va espantar a la Berta. Ella es va fixar que a la mà de la flama del mag tenia un braçalet igual que el seu! El mag va dir en veu tenebrosa: "Fa dies que t'espero perquè necessito clau que només tu em pots donar per acabar el meu encanteri. Si em fas aquest favor et tornaré al lloc don vens". La Berta va estar pensant, estava molt nerviosa, no sabia quina era la clau però estava segura que tenia a veure amb el seu braçalet... 1-10-2000,1-10-2000, 1-10-2000... Que voldrà dir? Aleshores el mag va pronunciar unes paraules que no va entendre... Però en quin idioma parla?...I si la inscripció també estigués en un altre idioma?... I si?... Ja ho tinc! En números romans aquesta data seria: I X MM. Al moment que va pronunciar aquestes lletres una per una, el mag les va repetir a la flama que tenia a la mà. I de sobte la seva fosca, petita i bruta cabana es va convertir en una magnífica casa lluminosa, gran i neta sobre un gran arbre des d'on es veia totes les muntanyes nevades de la serralada!.

El mag li va agrair moltíssim a la Berta que l'hagués ajudat a recuperar el que havia estat casa seva abans que el seu mag enemic l'hi hagués fet un altre encanteri. Ara ja pots tornar a casa Berta, li va dir.

Berta! Berta! Que t'has encantat prenent-te aquest granissat tan fred?! Vinga que farem tard a la visita programada al Acrópolis d'Atenes!

